

تأثیر سبک معماری پایدار در طراحی معماری معاصر ایران و جهان

پیمان نقی پور^{*۱}

۱- کاردانی پیوسته رشته نقشه‌کشی معماری و مؤسسه آموزش عالی غیردولتی - غیرانتفاعی صبا ارومیه، ایران

Email: peyman.naghipour@yahoo.com

چکیده

معماری پایدار که در واقع زیر مجموعه طراحی پایدار است را شاید بتوان یکی از جریان‌های مهم معاصر به حساب آورد که عکس‌العملی منطقی و علمی در برابر مسائل و مشکلات عصر صنعت به شمار می‌رود. و همچنین گفتنی است که معماری پایدار یک روش در طراحی است و به تقلیل مصرف منابع تجدید ناپذیر و بهینه‌سازی مصرف تجدید پذیر می‌پردازد و اظهار می‌دارد که آنچه را ما برای بقاء نیاز داریم می‌توانیم از محیط‌زیست به دست آوریم. بدین منظور سیر تحولات جهانی بعد از جنگ جهانی دوم و ظهور آثار مخرب توسعه، مباحث پایداری را جهت حفظ اعتدال همه جانبه و تحقق اصل توسعه معتدل و متوازن مطرح می‌نماید و تعمیم این اصل بر حوزه‌های مختلف از جمله معماری سبب پیدایش مباحث مربوط به معماری پایدار گشته است که مبنای آن طراحی بر اساس چرخه حیات و صرفه‌جویی در مصرف منابع انرژی تجدید ناپذیر و توجه به مسائل اقلیمی و پتانسیل‌های ارزشمند طبیعت، جهت استفاده بهینه از انرژی و نهایتاً دستیابی به معماری پایدار است. در این راستا هدف از انجام این پژوهش، نشان دادن روشی کامل و گویا برای شناخت بهتر مفهوم پایداری، تحلیل و بررسی معماری پایدار به بررسی ابعاد گوناگون پایداری، طراحی پایدار و اصول آن، معماری پایدار و شفاف‌سازی مفاهیم آن‌ها است.

واژه‌های کلیدی: معماری، پایداری، معماری پایدار، طراحی پایدار، محیط زیست، اکولوژی

۱- مقدمه

معماری سبز (Green Architecture) یا معماری پایدار یکی از گرایش‌ها و رویکردهای نوین معماری است که در سال‌های اخیر مورد توجه عده زیادی از طراحان و معماران معاصر جهان قرار گرفته است. این معماری که برخاسته از مفاهیم توسعه پایدار می‌باشد در پی سازگاری و هماهنگی با محیط‌زیست یکی از نیازهای اساسی بشر در جهان کنونی است. تأثیرات عصر ارتباطات و صنعتی شدن جوامع بر فضاهای معماری کاملاً مشهود است، و هر روز فرم‌ها و طرح‌های متفاوتی را در معماری شاهد هستیم، طرح‌ها و فرم‌هایی که شاید با توجه به یک سری شرایط و ضوابط و یا بدون توجه به شرایط خاص و صرفاً به علت فرم‌های جالب توجه یا تقلید صرف ساخته می‌شوند [۱]. فارغ از دستاوردهای ارزشمند توسعه و تحول مدرن، نتایج معماری و شهرسازی معاصر نشان داده است که حفره‌ها و خلاءهایی در اندیشه معماری معاصر وجود دارد که لازم است جهت جلوگیری از زیان‌های انسانی آن، با اندیشه‌های پایدارتر پر گردد [۱]. پس از تجربه‌های موفق و ناموفق معماری معاصر، اکنون رویکردی از معماری که به رویکرد طراحی پایدار مصطلح می‌باشد سعی دارد بخشی از خلاءهای فکری و ساختاری معماری معاصر را پر نماید [۲]. لذا معماری پایدار تلاش دارد پاسخی پایدار و سنجیده شده به نیازهای معماری امروزه بدهد. اما امروزه با توجه با کاستی‌ها و معضلات که در زمینه حفظ و استفاده بهینه از انرژی با آن مواجه هستیم و همچنین توجه به بهینه‌سازی